

När färgerna kommer tillbaka

Du har bott i natten. Det är där du känt dig mest hemma, kanske för att nattens brist på färg liknar sorgens brist på färg. Allt är olika dunkla nyanser mellan grått och svart. Natten är din. Silkesmörker, sidensvärta, sammetsnatt.

Sorgen gör dig illa, men den har en tröst: natten. Mörkret. Du tar emot kvällsstunden med tacksamhet, bär sömnen ömt till din säng, vilar mitt i det svarta. Natten kan inte skada dig.

Men denna dag ska gryningen komma, och du ska se färger igen. Du ska blinka lite förvånat mot gryningen – kom du ens ihåg vilken värme det kan rymmas i en skär nyans på himlen – gnugga mörkret ur ögonen, och se dig om.

När du gnuggar dig i ögonen ska någonting hända. Du vet hur linsen liksom kan rubbas av en tårdroppe, så att allting ser aningens annorlunda ut, som trickfilmat, som magiskt? Så ska det vara, denna dag, och plötsligt ska du se något bortom gråheten. Du ska se att det finns andra därute, andra som bär sorg och smärta – bär dem som du gör.

Du ska gnugga ögonen igen, i ett försök att hålla kvar bilden, och denna dag, just den här dagen, när gryningen är rosa och lovar att det finns värme, just den här dagen ska det gå att hålla kvar bilden. Och det är Guds nåd och himmelens mening.

Den stannar framför dig, som en pausad film, tydlig i konturerna. Du upptäcker att du kan röra dig i bilden, gå runt och titta på baksidan av saker, se nya vinklar. Allt står still, men du rör dig, och du ska upptäcka att ditt första intryck var sant.

Det finns andra. Guds nåd.

För din inre syn är det gryning på en kyrkogård. De andra står vid sina gravar. De har tänt ljus. Olika gravstenar, annorlunda ljus, från ditt. Ändå är ditt gravljus och dina minnen en del av helheten här. De är nära dig, så nära att ingen kommit dig så nära på länge. De är närmare än natten.

De är bleka, härjade av skuggor, men de är verkliga. De är beredda att med sina ljus bli en del av din gryning. Himmelens mening.

Och så, just då, förändras himlens färger, för ingen film kan pausas i evighet. Gryningen exploderar i rosa och rött och försvinner. Dagsljuset, det obarmhertiga, skarpa, tränger sig på.

Men på din näthinna finns det kvar, gryningens löfte: Det finns andra. Du är inte ensam.

Så du och din blekhet ska tacka gryningen, tacka skuggorna. Människorna i mörkret, dina likasinnade.

Och efter dagen väntar natten på dig igen. Beredd med sin svärta, sin sammet. Och du ska möta henne med tacksamhet, med igenkännandets trygghet, men du ska inse att du inte längtade efter henne denna dag.

Du vilar i natten. Men du längtar, för första gången, efter något annat än mörkret.

För runt hörnet väntar gryningen. Skuggorna som lovar att det finns en värld där du är förstådd.

Och det är Allhelgonahelgens välsignelse: I sorgens obegriplighet, i den existentiella svärtan, finns andra. Ta emot skenet från deras ljus, ett tecken på att även din värld kommer att bli mindre mörk, ett tecken på att en dag ska du och ditt gravljus lysa upp någon annans natt.

För så hör vi ihop, alla vi i nattens rike. Och vi möts i gryningen.

Och det är Guds nåd och himmelens mening.

Charlotte Fryklund, präst i Svenska kyrkan

Texten är hämtad från Svenska kyrkans hemsida blogg.svenskakyrkan.se